

Dumitru Dan, campionul mondial neegalat încă

N. 13 iulie 1890, în Buhuși, județul Bacău – m. 4 decembrie 1978, la Buzău. **Profesor, geograf, globe-trotter.** Fiul Mariei și al sanitarului Tudorache Dan, în același timp cântăreț la strună. Urmează Școala Primară în localitatea natală, după care este elev al Liceului „Ferdinand” din Bacău. În primăvara anului 1910, pe când era student la Facultatea de Geografie din Paris, se decide să intre în competiția lansată de Touring Club de France, care oferea 100.000 de franci celor ce reușeau să parcurgă tot atâția kilometri pe jos. I se alătură Gheorghe Negreanu, Alexandru Pascu și Paul Pârvu, studenți în capitala Franței, care de comun acord hotărăsc drept punct de plecare Bucureștiul, iar ca dată ziua de 1 aprilie. O altă decizie a fost aceea de a purta, pe tot traseul, costume naționale românești și de a prezenta în popasurile de pe traseu muzica și dansurile specifice poporului nostru. Obligați de regulament să meargă zilnic cel puțin 10 ore, au pornit cu elan spre Brașov, iar de aici, prin Budapesta, Viena, Copenhaga, Oslo, Stockholm, Helsinki, Petersburg, Moscova, Tula, Tbilisi și Astara au ajuns, după șapte luni, în Asia, parcurgând în medie cam 40 de kilometri pe zi. Intrând în vechea Persie, pentru a poposi la Teheran au ales drumul ce însoțea Marea Caspică și, pe urmă, văile Munților Elburz. Prin Hamadan și Kermanshah s-au îndreptat apoi spre Bagdad, unde au poposit mai mult pentru a se reface și a cunoaște mai bine obiceiurile locului. În trecere prin Kermanshah fuseseră, într-un fel, inițiați de negustorul Fazwi Ibrahim, care, la rândul lui, se oprise, cu ceva ani în urmă, în porturile Constanța și Brăila. Primul exercițiu de mers pe puntea unui vas, conform ace-

luiși regulament, l-au avut pe fluviul Eufrat, între Feludja și Meskena, iar de aici spre Alep, orașul celor 100 de moschei, au însoțit o caravană. Urmând drumul comercial de la poalele Munților Liban au ajuns la Damasc, dar cu gândul la Orașul Sfânt, Ierusalimul, unde s-au închinat pe Golgota Mântuitorului și au plecat spre Canalul de Suez, prin El-Kantara și Ismailia. Pășind pe cel de-al treilea continent, Africa, s-au oprit în Cairo pentru a vizita muzeele, la vestitele piramide și vestigiile arheologice de la Luxor și Karnak, apoi, de-a lungul Nilului, au luat calea spre Wadi Halfa, cu un popas benefic la Assuan. Obișnuiți deja cu arșițele și clima aspră, au parcurs 300 kilometri din deșertul nubian pentru a atinge Abu Hamed, după care au revenit pe malul Nilului, mergând spre Atbara. Cu o nouă caravană au pornit spre Marea Roșie, la Port Sudan imbarcându-se pe un vas cu pelerini ce aveau ca țintă Mecca. Debarcați în Peninsula Arabia, au revenit pe continentul asiatic pentru a parcurge alți 1700 kilometri, trecând prin Adenul contrastelor și trăind tot felul de experiențe, ca mai peste tot, de altfel, din Zanzibar și Madagascar, până în Australia, Sri Lanka și India. La Sidney, Colombo, dar cu preponderență în Bombay, acestea aveau să ia turnuri neașteptate, întrucât după o inițiere în

ceremonia fumării opiuului, petrecută în casa unui rajah indian, Alexandru Pascu a clacat, intoxicându-se și murind printre străini. Rămași în trei, expediționarii români n-au disperat, ci au continuat cu o și mai mare ambiție ducerea la îndeplinire a proiectului, traversând întreaga Indie, pe la Alhabad, Benares, Patna și Calcutta, pentru a lua apoi din nou calea apelor, de data aceasta făcându-și norma de kilometri pe vasele ce au traversat Oceanul Indian și Atlanticul. După escale la Cape Town, Matadi, Libreville, Cotonou, Accra, Monrovia, Freetown și Dakar și-au încrucișat pașii cu locuitorii Insulelor Canare, trecând prin Gran Canaria, Santa Cruz de Tenerife, Taracontă și Puerto Orotova, cea mai tulburătoare aventură fiind, de departe, ascensiunea pe muntele vulcanic Teide de Tenerife, cu o înălțime de 3710 metri. După aproape doi ani de pelerinaje pe meridianele a trei continente, la începutul anului 1912 au debarcat la Rio de Janeiro, în Lumea Nouă, unde au fost întâmpinați de sute de sportivi și gazetari, pe care i-au încântat cu frumusețea folclorului nostru, dar și cu vestile despre țara de proveniență și nelipsitele peripeții de pe lungul traseu. Urmează alte popasuri prin capitalele statelor sud-americane, după trecerea prin Asunción, Montevideo, Buenos Aires, Santiago de Chile, La Paz, Lima, Quito și Bogota urcând, pentru 27 de zile, la bordul transatlanticului „Rangoon”, care avea să-i ducă în Țara Soarelui, Japonia. În vară erau deja debarcați la Yokohama, de unde s-au îndreptat spre Tokyo, minunându-se a câta oară de obiceiurile orientale și de arhitectura pagodelor și castelurilor nipone. Din patria samurailor și a haijinilor au ajuns după

alte câteva săptămâni în Hong Kong, având ca țintă altă capitală imperială, Pekinul. Străbătând potecile Munților Nanling, micul grup avea să cunoască o altă experiență tragică, Gheorghe Negreanu alunecând într-o prăpastie și decedând a doua zi din pricina multipelor fracturi. Îndoliați iarăși, cei doi au avut tăria să nu renunțe și din multimilenara Chină s-au îndreptat spre Canada, apoi spre Statele Unite și Mexic. De la Tampico s-au îmbarcat pentru Gibraltar, pentru a porni pe urmă pe jos spre Africa de Nord și a reveni în Europa prin Sicilia. Din Italia, traseul a inclus Elveția, Franța, Belgia și Olanda, unde, la Amsterdam, s-au îmbarcat pentru Anglia, străbătută la pas de la Dover la Glasgow. Le-au trebuit apoi doar zece zile pentru a ajunge, la bordul transatlanticului „Aquitania“, în Quebec, dar șase luni pentru a atinge Golful Mexic, întrucât traversând pământul canadian au făcut popasuri în marile orașe americane Chicago, Cincinnati, Pittsburgh și New York, unde au susținut, de fiecare dată, spectacole. Aproape epuizat și ros de reumatisme, la Jacksonville, Alexandru Pârnu a fost silit să se interneze în spital, astfel că buhușeanul nostru s-a văzut pus în situația de a salva onoarea întregului grup și, implicit, a țării, al cărei mesaj l-a dus în lume. Ajuns de unul singur în portul mexican Tampa, s-a îmbarcat pe vasul „Mascotte“ spre Cuba, intrând în Havana la 18 ianuarie 1915 și fiind, peste numai trei zile, invitatul președintelui Maria Garçia Menocal. A rămas în insulă aproape o lună, ajungând până în provincia Oriente și donând Muzeului din Santiago de Cuba un frumos costum național românesc. La bordul unui pachetot a ajuns cu bine la Port-au-Prince, în Haiti, de unde a luat calea spre Jamaica, Republica Dominicană, insula Puerto Rico și puzderia de insulițe din Antilele Mici, cu popasuri de la St. Christopher la Curaçao. Ruta sud-americană a mai

inclus Venezuela, de la Caracas navigând cu un transatlantic spre Portugalia, de la Lisabona luând drumul direct spre casă, unde a ajuns spre sfârșitul anului. Parcursesese deja 96.000 kilometri, dar intrarea României în război era cât pe ce să-i dea peste cap toată truda unei jumătăți de deceniu, abia în 1923 finalizând ambițiosul proiect, pe un traseu stabilit de organizatori. În iunie intra glorios în Paris, după ce trecuse prin Iugoslavia și Italia și lăsase în urmă, consemnate în jurnalele de bord, pline de înscrisuri și ștampile, 74 de țări și 1500 de localități

Dirijorul Mihai Drîmbe

N. 25 iulie 1925, în comuna Husasăul de Tinca, județul Bihor – m. 17 iulie 1990, la Buhuși, județul Bacău. **Profesor, dirijor.** Provenind dintr-o familie numeroasă, cu opt copii, își începe studiile primare și gimnaziale în satul natal, după absolvirea acestora înscriindu-se la Școala Militară de Muzică din București, unde va face și primii pași în cariera artistică. Din 1950 s-a stabilit la Buhuși, funcționând întâi ca dirijor al Ansamblului artistic „Suveica“, iar după absolvirea Conservatorului „George Enescu“ din Iași, ca profesor de muzică la școlile și liceul din oraș. În această calitate a înființat și condus corul și orchestra Școlii Medii, corul Liceului „Ion Borcea“, formația corală a Casei Pionierilor, corul Sindicatului Învățăământ și corul Fabricii de Postav, cu care a participat la toate festivalurile artistice județene, interjudețene sau naționale de profil, oferind numeroase spectacole, ce s-au impus prin înalta ținută artistică, sobrietatea și eleganța repertoriului, răsplătite nu doar de aplauzele publicului, ci și cu nu mai puțin de 43 de diplome, medalii și titluri de laureat. Cu apreciatul cor al Fabricii de Postav a obținut, între altele, premiul I la ediția inaugurală a Festivalului „Ciprian Porumbescu“ de la Suceava (1970), alte premii II și III, mențiuni și mențiuni speciale la etapele republicane ale Festivalului Național „Cântarea României“ și la diverse confruntări artistice de

de pe toate meridianele lumii. În-mânat în cadrul festiv, premiul de 100.000 de franci i-a răsplătit nu numai perseverența, ci și calitățile morale și fizice ieșite din comun, rolul de ambasador al culturii și sufletului românesc, ilustrate și de premierul francez, care l-a invitat la sediul Guvernului. Revenit în țară, profesorul și-a văzut la fel de conștiincios de munca la catedră, stabilindu-se la Buzău și împărțind tuturor inedita aventură. A stabilit, de altfel, prin cele peste 2000 de conferințe susținute, și în această direcție un record greu de atins.

amatori. În perioada 1972-1974 a condus corul studenților Universității „Al. I. Cuza“ din Iași, cu care a obținut în 1974 titlul de laureat al Festivalului Artei Studentești de la Timișoara. Un an mai târziu a înființat și condus apoi, timp de un deceniu, Fanfara Grupului Școlar Textil Buhuși, ce s-a numărat printre laureații Festivalului cultural-artistice al elevilor „Litoral“ și protagoniștii unor animate spectacole găzduite de scenele băcăuane. În peregrinările sale prin satele Blăgești, Cornișa, Zănești, Podoleni a cules perle ale folclorului din zonă și a câștigat zeci de oameni pentru cântec, conducând formații corale de elevi, muncitori, țărani, studenți și cadre didactice. S-a numărat printre animatorii Cenaclului artistic „Orizont“ din Buhuși, a compus și prelucrat mai multe piese corale, *Doină și joc* fiind inclusă în antologia *Inscripții la Cântarea României* (Consiliul Județean al Sindicatelor, Bacău, 1978), iar melodia *Albastră e marea* devenind leit-motivul Festivalului Coral „Mihai Drîmbe“, înființat în 1997 de Asociația Culturală „Renașterea“ din Buhuși spre a-i cinste memoria. Pentru îndelungata și bogata sa activitate dirijorală și compozitorică a fost distins cu Ordinul „Meritul Cultural“, clasa a III-a, secvențe din sutele de concerte pe care le-a dirijat fiind adesea televizate.